
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

EGYMÁS HITE ÁLTAL

Efezus 6,10-17

2018. NOVEMBER 25.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Ézsaiás próféta könyve 59, 10-21

Imádkozzunk. Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, köszönjük, hogy az éjszakát világosságra derítetted és áldást hoztál nekünk, akik még a nap-palt is sötétséggé tesszük. Köszönjük, hogy levetted terheinket, föloldottál bűneink alól Krisztusunk büntörlő áldozata révén, és feltámadásával biztos ígéretet adtál nekünk, hogy bátran bizzunk teljes szabadításodban. Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél most, hogy Igéd és Szentlelked által erősítsd hitünket, növelj reménységünket, és buzdíts a szeretet minden munkáira. Kérünk, végy el szívünkből minden kételkedést, hogy megragadhassuk a boldog életet és bizonyosságot. Ámen

Textus: Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy el-lentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába, és felsaruzván lábaitokat a békesség evangéliumának a készségével; mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde. (Efézusi levél 6,10-17)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Egy debreceni teológus-adoma szerint az 1930-as években egy professzor tudós könyvet írt és rögtön elő is írta, hogy a diákoknak abból kell dogmatika vizsgára készülni. A könyvnek ez volt a címe: A hit misztériuma. Roppant izgalmas és zsúfolt könyv ez, vagy harminc féle hitet sorol fel benne a tudós szerző. A diákok, ahogy az lenni szokott, a vizsganap hajnalán vették elő a könyvet, hátha a fejükbe száll a tudomány, ahogy berepülnek a méhecské a kaptárba. De ez nem sikerült, ezért nagy lett az izgalom és a hisztéria a vizsga előtt, így mindjárt át is keresztelték a könyv címét, ekként: A mit hisztériuma! Azért hoztam fel ezt a tréfás adomát, mert ma nagyon komoly dolgokról fogunk beszélni. Vegyétek fel a hit pajzsát! - mondja az apostol. S ha hitről szólunk, tudunk és tapasztaljuk, a legjobb barátainkat éppen a hit okán szoktuk elveszíteni. A hit az életünk kellős közepét érinti, a hit mindent meghatároz, ez a mi végső meghatározottságunk, - és ezért veszítünk akár barátokat is, ha nem értünk egyet hit dolgában. Továbbá, ezek a belső hit-harcaink folyton fölbátorítják az ellenségünket. Kettős tehát a kockázat! Barátokat veszítünk, sőt, olykor testvéreket is, és ugyanakkor felbátorodik a gonosz, látván, hogy nem megfelelő módon használjuk azt, amiért Isten nekünk ajándékozta a hit pajzsát.

De miért pajzs? - kérdezhetnénk rögtön. Hiszen, a pajzs védekező fegyver, és ha a Krisztusba vetett hitünk hódító hit (menjete, tegyetek tanítványokká minden népeket tanítván őket, hogy megcselekedjék mindazt, amit én parancsoltam néktek! - szól a missziói parancs, Mt 28), és ha a keresztyénségnek ez a küldetése, vagyis ez az apostoli szolgálata a világ végezetéig fog tartani, miért mondja itt az apostol mégis, hogy vegyétek fel a hit pajzsát?

Az Isten fegyvereiről beszél, s ezek közt a pajzs, mondhatni, különleges védekező fegyver, valójában nem is fegyver. Gondolhatnánk, hogy éppen pajzs által lehetséges lőtávolon kívül maradni. A pajzs megóv bennünket a nyilaktól, ezt mondja az apostol is: megoltja a gonosz minden tüzes nyilát. A felemelt a pajzsba belecsapódik ugyan az égő nyílvesző, de magát a katonát megóvja. Így, kvázi, lőtávolon kívül vagyunk. De éppen fordítva, az a pajzs, amiről az apostol a hasonlatát veszi, éppen arra való, azért találták ki, hogy lőtávolon belül lehessen harcolni. Igen, aki lőtávolon kívül van, az könnyen dicsekszik, nem nehezdednek rá roppant kísértések, nem gyöttri vétek és bűn, könnyebben van az életében, és könnyen osztja az észet azoknak, akiket kísértések gyötörnek. Hadd mondjam így: az ilyen embert - szinte már angyalféle! - csak afféle kispolgári bűnöcské érintik, és nem ismeri sem a kételkedésnek, sem kevélységnek a súlyos vétkeit, sem a külső-belső méltatlanságnak a gyötrelmét, vagy nem tud ezekről, és Ézsaiás prófétával szólva még nem jött el az a pillanat, amikor a saját vétkei tanúskodnak ellene (Ézs 59,12). Nos, az ilyen ember könnyen oktatja a másikat, könnyedén magyarázgatja, hogy miképpen lehet kívül maradni veszedelmen, bajon, kísértésen, nyomorúságon. Nos, gondolható, a pajzs arra való, hogy lőtávolon kívül maradjunk, biztonságban.

De ahhoz nem is kell pajzs. Nem kell a Krisztus seregébe állni, és máris megkímélnének a gonosz nyilai, nem sértenék az életünket, nem lobbantanák fel a környezetünket, nem okoznának gyógyíthatatlan sebeket, nem jelentenének veszedelmet. De nem is nyargalásznánk fel-alá egykönnyen, és nem is mutogatnánk fityiszt a kísértőnek. Csak akkor nem lőné ránk nyilait, ha beállnánk az ő seregébe. Egyszóval, a hit pajzsa éppenséggel nem tart távol a harctól.

Annak idején, a középkorban Európa szerte így imádkoztak: a magyarok nyilaitól ments meg bennünket! A magyar reflexiók ijak kétszer akkora távolságra vitték el a nyílveszőt, mint a korabeli Európa legjobb hadiszerszámai. S akik a magyarokkal bocsátkoztak csatába sokszor hitték, hogy lőtávolon kívül, biztonságban volnának, aztán rájuk zúdul a nyílzápor. Ráadásul, jellegzetes magyar hadicsel volt, hogy látszatra megfutamodtak az ütközetben, de hátrafelé nyilazva semmisítették meg az üldöző ellenséget. Isten őrizz, hogy valaki a magyarokat az ördöghöz hasonlítsa, de így van ez: sokszor megesik látszatra, hogy menekül a Sátán. Megfutamodik. Igen, Jakab apostol azt mondja, hogy álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek (Jakab 4,7). Hát fut, nosza, utána! Ha már fut, le is kaszaboljuk. Csak aztán le ne nyilazzon bennünket! Még egyszer mondom, lőtávolon kívül könnyen dicsekszünk. Ez a pajzs itt arra való, hogy lőtávolon belül is tudjunk harcolni, de nem feltétlenül a sűrűjében. A harc sűrűjében másféle alkalmatosságok kellene: öv, mellvért, saru vagy katonacsizma, kard és sisak. A pajzs valami közbevetés. A pajzs arra szolgál, hogy ott maradjunk a csatatéren, ne meneküljünk el és megvívjuk a harcot. Ahogy az apostol mondja, hogy álljatok ki a gonosz ellen és álljatok ellene mindvégig. Nincs megfutamodás. Ennek eszköze a pajzs.

Az előző részek során adós maradtam egy fontos kifejezés magyarázatával. Hadd szóljak közbevetve erről is: mit jelent az öltözés? Egy katonaviselt ismerősöm mesélte, hogy mindent elviselt a kiképzés és a katonai szolgálat alatt, kivéve az éjszakai riadót, amikor három perc alatt kellett teljes mentfelszerelésbe felöltözni. Fölöltözni, nos, nem egyszerű és könnyű dolog. Sőt, ha Pál apostol kifejezéseit nézzük, ez nála azt is jelenti, hogy előbb le kell vetkőzni. Beszél, például, ó-emberről és új-emberről, az ó-ember megökléséről, újnak megelevenítéséről, egy régi ember levetkezéséről és egy újnak felöltözéséről; és ez teljes életfeladat, mert roppant nagy változás áll a háttérben. Mindent eldöntő esemény történt, és ez változtatásra készítet minket is. A Római levélben azt mondja: az éjszaka elmúlt, vessük el tehát a sötétség cselekedeteit és öltözzük fel a világosság fegyvereit (Rm 13,12). A Galata levélben azt mondja: akik a Krisztusban kereszteltek meg, azok öltözzék is föl a Krisztust (Gal 3,27). A Kolossé levélben azt mondja: ha feltámadatok Krisztussal, vagyis, ha megtörtént a nagy lelki fordulat, és elnyertétek az eljövendő élet biztos ígértét, akkor az odafelalókkal törődjete, és öltözzéte föl az új embert (Kol 3,10). Ugyanitt mondja, öltözzéte föl a szeretetet, amely a tökéletességnek a kötele (Kol 3,14). A Korinthusi levélben, a feltámadás titkáról szólva, azt mondja: lesznek, akik elalusznak és lesznek, akik nem alusznak el, de mindannyian elváltoznak, mert szükséges, hogy a romlandó romolthatatlanságba

öltözzön, a halandó halhatatlanságba öltözzön (1Kor 15,53). A Thesszaloni ki levélben pedig, a Római levélhez hasonló módon, azt mondja, hogy mi, akik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözzön a hitnek és a szeretetnek mellvasába, sisak gyanánt az üdvösség reménységébe (1Thessz 5,8).

Vagyis az apostol nemcsak a szemléltetés eszközével él: így öltözzetek fel, így legyetek kész a harcra, ilyen a keresztyén lelki küzdelem. Ezt értették a korabeliek, és értjük mi is. De van még itt egy másik dimenzió is, a kifejezésnek vagy egy másik mélysége is. Ezért olvastam fel Ézsaiás próféta üdv-jövendölését, ahol a próféta a szabadítóról beszél, miközben Isten népe megvert sereghez hasonlítja magát. Tapogatjuk, mint vakok a falat délben, morgunk, mint a medvék, nyögünk, mint a galambok, és fölrójuk Istennek, hogy nincs igazság és egyenesség, és szabadság és békesség - idézi a helyzetet a próféta, ám egyúttal kérlelhetetlenül rámutat a népére és azt mondja: hazudtok, amikor így panaszkodtok! Milyen döbbenetes, már akkor hazudunk, amikor panaszkodunk! Mintha a fejfájós beteg az orvosnál a bokájára panaszkodna! Mert mi vagyunk azok, akik elsikkasztottuk az igazságot, mi vagyunk azok, akik nem jártunk az igazságosság útján, a vétkeink tanúságnak ellenünk! És mint egy képet elénk festve, az ég és föld Teremtője csodálkozik, hogy nincs itt szabadító, nincs ennek a népnek egy fia se, aki kiállna az övéi mellett és fölemelné, megsegítené? Ezt mondja a próféta: akkor majd megsegíti az Urat az Ő saját karja, és majd elvégzi a szabadítást az Ő maga igazságával. És harcba öltözik, és megszabadítja az övéit. Nem sokat használjuk a latin szót, de a régiek gyakran mondták Isten kapcsán, hogy ő a vindex, ami kettőt jelent. Jelenti a bosszúállót, de sokkal inkább az oltalmazót. Ahogy Gusztáv Adolf szép énekében áll: «Krisztusunk, segélj, el ne hagyj, Pártfogónk végig te maradj!» (392. dicséret) Isten szabadító pártfogót állít melléd. Egészen biztos vagyok benne, hogy amikor az apostol ezzel a katonaképpel segít megérteni a harcuk lényegét, lelki-kozmikus természetét és a tétjét, akkor egyenesen a próféta szabadító ígéretéhez vezet minket. És ha a szabadító ígéretéhez vezet, akkor már ott vagyunk a hitnél.

De még mielőtt a hitről szólnék, hadd szóljak magáról a pajzsról. A görög szövegben ez a szó áll: thüreosz, ugyanide gyökerezik a német TÜR, vagy az angol door – az ajtó. Ez az «ajtó» méretű pajzs egészen sajátos hadieszköz. Nehogy azt gondolja bárki, hogy az apostol itt egy olyan pajzsról beszél, mint amit mi csináltunk gyerekkorunkban játékból. Szegény édesanyám csak nézett, amikor elhordtuk a konyhából az összes nagy, hosszú fakanalat, amivel a szilvalekvárt szokták kevergetni, és vettük a lábas fedőket is, aztán csapkodtuk a fakanállal a fedőt, mert azt láttuk a filmekben, hogy úgy kell kardozni, ahogy a hősök ütögetik egymáshoz a vasat, hadd csattogjon a fém. Tehát itt nem arról a kicsiny kézipajzsról van szó, ami könnyedén felkapható. Ez valóban szinte egy ajtó. A régi görögök találták fel, be lehetett állni mögé, felfogta a csapásokat, a dárdadóféseket, de leginkább a messziről kilőtt nyilat. A latin fordításban scutum áll, ugyanezt jelenti, az egész testet védőalkalmazó

tosságot. Ezek révén formálták a római katonák a testudo-t, a teknőcöt. Ez a «teknőc» azt jelentette, hogy állt elől nyolc vagy tíz római katona, leállították a földre a pajzsukat, letérdeltek mögé, aztán a második és harmadik sorban állók egymás és a többi feje fölé emelték a pajzsot. Így sem előlről, sem felülről, sem oldalról nem érte sérelem a csapatot. És ezt ezért fontos megjegyeznünk, mert, ha a katona csak egymagában állt, csak egy oldalról volt védelme. A háta mögé lehetett kerülni, vagy oldalról meg lehetett sérteni. De ha ezt a testudo-t, ezt a kis phalanxot megcsinálták, aki azon belül volt - ajtók bezárván -, az sértetlenül és épen megmaradt. Ez volt a római lelemény. S ha igaz Pál szava a Római levél elején, hogy azért vágyakozott hozzájuk menni, hogy egymás hite által épüljenek (Rm 1,12), akkor bátran mondom, hogy éppenséggel egymás hite által lelünk oltalmat. Mi merőben individualista korban élünk, és a hittal is úgy vagyunk, hogy ki-ki maga emeli magának a pajzsot. Ezért van hit okán sok összeveszés, ezért veszítünk el hit okán barátokat és ezért mosolyog rajtunk az ellenség! Lám, Szabó István áll ott akkora pajzssal, mint két kapu. De egyedül áll! Mögé lehet kerülni, föl lehet löni a nyilakat, aztán a fejére hullik, oldalról is meg lehet támadni. Mert ez a Szabó István – hogy magammal kezdjem sort, aztán folytassa ki-ki magában –, ő is csak egy kis individualista, őt is csak a saját kis hite meg a maga kis üdvössége érdekli. Ő is mindegyre előre furakszik sorban. Aggódik, és ez lesz a veszte. Régi emlékem Kolozsvárról, amikor még a Ceausescu időben a nagybácsikámmal hajnali négytől sorba álltunk húsért, és éppen mire ránk került volna a sor, elfogyott el a hús. Aki ilyen átélt, mondhatni, ösztönösen tolakodik. Csakhogy ez mindennapos történet. Sőt, még akkor is tolakszunk, ha biztos és foglalt helyünk van. Ezt sokszor észreveszem magamon, megmondom őszintén. Meghívnak valahová, és tudatják, hogy foglalt helyem van. Én meg tolongok. Hát csak mosolyog az ellenség, hogy ezeket a 21. századi keresztyéneket, akiket csak a saját üdvösségük foglalkoztat, milyen könnyű bekeríteni, megtámadni, legyőzni! Lám, nem ismerik a hitnek azt a titkát, hogy csak együtt oltalmazhatják meg magukat. Ha az egyik a többi elé is, a másik a többi fölé is, a harmadik a többi oldalán is tartaná a pajzsát, teljes oltalmunk lenne. De mindenik csak maga áll külön! Így aztán egyik sem marad meg és nem tudja megoltani a gonosz nyilait! Figyeljünk, hogyan mondja az apostol: nem egy-két tüzes nyilat kell megoltani, hanem a gonosznak *minden* tüzes nyilat! Nos: vegyétek fel a hit pajzsát. A régi pajzsokra szokás volt jeleket festeni, például, a légió jelét, vagy szimbólumokat. Mi van a mi pajzsunkra felírva? Hallottuk, legalább harminc féle hit van. Nem fogom mindet elsorolni, csak négyet említek, és hiszem, ez is meggyőző, hogy amiképpen épülhetünk egymás hite által, éppúgy egymás hite által ellene is állhatunk a gonosznak.

Az én szemem a hit pajzsán legelőbb ezen akad meg: Ámen. Mert: «mind igazak és ámenek, amik szájadból kijöttek,» mondjuk énekünkben. (231. d.) A hitnek az egyik döntő hatása bennünk az a meggyőződés, hogy Isten igazmondó. Most kezdjük az ádventi készületet. Ahogy fellapozzuk a zsoltárost, a

prófétákat, és hozzáolvassuk az evangéliumokat, azt látjuk, Krisztus eljöttével Isten minden ígérete beteljesedett. Isten igazmondó. Ha neked Isten helyet ígért az övéi között, ha téged Isten felvett gyermekei közé, akkor nem kell azt nézned, hogy hányas a sorszámod, és nem kell tülekedned, hogy kikönyököld a sorból a másikat, vagy elébe furakodj - csak meglegyen az Isten kegyelme, a többi nem számít! Ugye, ismeritek ezt a hívő önzést? De Isten igazmondó, verax – mondják a régiek. És ezért a mi pajzsunkon, a legfontosabb szó az, hogy: ámen, – jelentése szerint: biztosan úgy van. Ha most ezt a szót megpróbálnám mai magyarra fordítani, figyelembe véve, hogy mi, 21. századi önző, szubjektivisták vagyunk, így adnám vissza: ámen, vagyis én bízom Istenben! Amikor Ézsaiás idején felvonult Asszíría, és körbevette Jeruzsálemet, Akház király folyton azon tanakodott, hogy adják meg magunkat, mert kapituláció esetén a hódítók megkímélték volna a várost és beérték volna hadisarccal. Ám Ézsaiás próféta a kelmefestők tavánál találkozott a királlyal, és Immánuelről jövendölt neki, vagyis arról, hogy velünk az Isten! És azt mondta a királynak: «ha nem hisztek, bizony, meg nem maradtok!» (Ézsaiás 7,9). Itt egy szójáték van, amelyben kétszer benne van ez a szó, hogy ámen. Ha nem bízárok rá magatokat az igazmondó Istenre, hogyan tartana meg Ő benneteket? Ha nem tartjátok meg a hitet, hogy tartana meg titeket a hit?! Tehát a hit első szava: ámen. És az utolsó szava is ámen! Hiszen azért mondjuk imádságaink végén azt, hogy ámen, mert akkor kezdődik a hit igazi élete, amikor ki tudod mondani, hogy Isten igazmondó! Ő megtart a bajban, megóv a küzdelemben, megment a gonosztól, eloltja a tüzes nyilakat, meggyógyítja a sebeket, föloldoz a terhek alól, nem hagyja, hogy ellenséged bekerítsen és leterítsen.

A másik szó, amit folyton látok a hit pajzsán, Luthertől való, németül így szól: Ich bin getauft – *meg vagyok keresztelve*. Már idéztem az apostoltól, amit a Kolossé levélben mond: ha meg vagytok keresztelve a Krisztusban, akkor öltözzétek fel a Krisztust! Meg vagyok keresztelve! Annyi vita van mostanság arról, hogy mire való a gyermekkeresztés, minek kereszteljük mi meg a gyermekeinket?! Majd, ha felnőtt lesz belőle – mondják sokan –, de nagy csodaélmény lesz az, hogy maga eldönti ezt a kérdést! Csakhogy, ez a szó: meg vagyok keresztelve, azt jelenti, hogy be vagyok írva az Isten anyakönyvébe! És meg vagyok jelölve azzal a jellel, amely az Úr Jézus Krisztus kiontott vérével szimbolizálja a kereszttség vizével. Nem a pap és nem a szülők, és nem is a megkeresztelendő az ágens, amikor a kereszttség történik, hanem Isten. Az Atya a Fiú érdeméért Szentlelke által gyermekévé fogadott engem, vagyis adoptált. A régi rómaiaknál amikor megszületett egy gyermek, letették a földre az édesapa elé. És amikor ő felemelte a gyermeket a szeme elé, ad oculos, ez volt a jele annak, hogy elfogadta. Isten szeme előtt vagy! Milyen nagy dolog tudni, hogy a hit pajzsa mögött nem vagyunk szeme előtt a gonosznak, nem láthat bennünket, de Isten szeme előtt ott vagyok, mert meg vagyok keresztelve. Ezért mondja olyan bizalommal Pál a Timótheus levélben, amit börtönből írt: ha túrunk, vele együtt fogunk uralkodni, és ha megtagadjuk, Ő is megtagad bennünket,

ha hűtlenkedünk, Ő hű marad, Ő magát meg nem tagadhatja (2Tim 3,12-13). Meg vagyok keresztelve, – ezzel kimondom azt is, hogy Isten meghallgató, mert az Atya meghallgatja gyermekeit. Azt énekeltük a 65. zsoltárban, hogy Isten könyörgést meghallgató, ezért hozzá folyamodik mindenki. Sok kedves istennev van: teremtő, gondviselő, egeknek ura, királyok királya, szabadító – nagy istenneveink vannak! De használjátok ezt az isten-nevet is: meghallgató! És ennek az első jele és pecsétje, sőt megelőlegzése az, amit Luther boldog bizonyossággal mondott sok kétsége dacára: meg vagyok keresztelve! Igen, az örült kísértések közepette is, amikor szétesik az életünk, és nem tudunk magunkból semmit előszedni, hogy megálljunk, és semmit nem érnek a tapasztalataink, csak az jöhet szóba, ami örökre érvényes, hogy Isten felvett az övéi közé, be vagy írva az Ő anyakönyvébe, meg vagy keresztelve. Írd rá ezt a hit pajzsára!

Harmadjára az is rá van írva a hit pajzsára, hogy: *tudom, kinek hittem*. Pál apostol mondja ugyanitt Timótheusnak: szenvedek, de nem szégyellem, mert tudom, kinek hittem (2Tim 1,12). Ez a bizalmi dimenzió túl arra utal, amit legelső alkalommal úgy fogalmaztam meg, hogy vannak evidenciák. Sőt, még ezen túl is feltárul valami. Tudom, kinek hittem - azt jelenti, hogy tudom, hogy *milyen* az Isten. Kálvin Jánosnak e téren teljes igazsága van. Az a tétel, hogy van Isten, mondja Kálvin, nem nagy ügy. Még az ördögök is hiszik és rettegnak, idézi Jakab levelét (Jak 2,19). Van-e Isten? – hát ki kérdezi ezt? Ehhez nem kell sok ész, ehhez nem kell a hit engedelmissége, lám, még az ördögök is tudják, hogy van Isten - és rettegnak. Márpedig az igazi hit éppen arra ösztökél, hogy merj bátran Isten elé állni. A nagy kérdés ezért az, hogy *milyen* az Isten a velünk való viszonyában, milyen akar hozzánk lenni?! És mi ezt kizárólag csak Jézus Krisztusban látjuk. Őbenne látjuk meg Isten hűségét, a szeretetét, az igazságosságát, az irgalmasságát, a fenségét és dicsőségét. Írd rá erre a pajzsra: tudom, kinek hittem, vagyis: tudom, *milyen* az Isten - és ne mondd soha, hogy megtévesztett az ördög! Láttuk, amikor lelki-szellemi közelharcba keveredünk, az ördög mindenféle cselt bevet! És ne mondd azt sem, hogy elhitetett engem a szívem, és megcsalt a képzelődés! Írd fel a hit pajzsára: *tudom, kinek hittem!*

És végül írjátok rá a hit pajzsára: *az övé vagyok!* Ahogy a Heidelbergi Káté mondja: nem a magamé, hanem hűséges megváltóm tulajdona vagyok! Hadd fokozzam ezt: nem a férjemé, nem a feleségemé, nem a gyermekeimé, nem a főnökömé, nem Magyarországé, nem a magyar népé, nem az Európai Unióé, vagy ha kivándorlok, sem az Újzéländi Államközösségé vagyok, – s legfőképpen nem a magamé vagyok. Az Úr Jézus Krisztus tulajdona vagyok, ő drága vérén megszerzett magának engem. A pajzsra festett a harci jelekből szembejövő ellenség is megtudhatta, hogy hanyadik légióval fognak megküzdeni. Lehetett tudni, hogy kihez tartozik az a sereg, ki parancsol nekik, ki az uruk. Írd föl a hited pajzsára, hogy az övé vagy! És ebbe sok boldog tapasztalatot is

bele lehet foglalni. Most csak egyet hozok ide. Mi ma a hatékonyság korában élünk. Ami nem az, arra sajnálunk időt vesztegetni. Tegnapelőtt volt «fekete péntek». Micsoda találmány ez! Csupa idővesztegetés boltról-boltra járni, és nem akkor vásárolni, amikor 93%-kal olcsóbb valami! (Hozzáteszem, meg lehet, korábban ingyért is kapható volt.) Nohát, fekete pénteken mindenki szalad vásárolni. Tülekedések, bicskázások, késelések, lövöldözések voltak a sorbaállás közben – hiszen nem szabad az időt vesztegetni! De a mai ember nem veszteget időt a gyerekére (ott az iskola), a vallására sem (ott a pap), és nem veszteget időt önmagára sem (ott a pszichológus). Aztán jön, előbb a másik, majd az önmagunk lekicsinylése, hiszen mindent a produktivitás mérlegére tettünk, és semmi másra nem akarunk időt vesztegetni. Nos, tudd meg, hogy Isten Jézus Krisztusban örök időtől fogva vesztegeti rád az idejét. Ugyan, kiféle és miféle az az ember, akiről Ézsaiás próféta ír szomorú vallomásában?! Hazug, csaló, és amikor panaszkodik önnön sorsán, akkor is mellébeszél! Teremtője ellen lázadó, szép világot fürtelemmé züllesztő, sárkányfogvetemény! És mégis, üdvösséget jövendőlvén a próféta azt mondja: Isten nem rest vesztegeti reánk az idejét! Ezért van üdvösség! Meghallgat, ígéretet ad, szavát megtartja, hűséges – hozzád. Kérésedet meghallgatja, hiszen tulajdonává fogadott. Vesd mindezt össze azzal, hogy ki volnál Isten ismerete nélkül, és ki volnál anélkül, hogy meg volnál keresztelve, ki volnál, ha Krisztus szent vére meg nem tisztított volna, és ki volnál, ha nem vesztegetne rád időt az Isten?? Írd hát fel a pajzsra a boldog summát: *az övé vagyok!* És mellé még Pál boldog bizonyágát is, hogy az Ő szeretetétől nem szakít el semmi. Vegyétek hát föl a hitnek pajzsát is, mellyel megolthatjátok ama gonosznak minden tüzes nyilát! Ámen

Imádkozzunk! Meghallgató, örökbe fogadó, igazmondó, hűséges Atyánk! Magasztalunk és áldunk, hogy hozzánk hajoltál, fölemeltél, ránk időt vesztegettél, és érettünk szabadítót küldöttél fiadban, Jézus Krisztusunkban. Magasztalunk, hogy néped közé számlálsz. Boldog bizalommal kérünk, oltalmaz harcainkban, hogy Tőled soha el ne szakadjunk, kegyelmedet szívünkéből ki ne ejtsük, hanem mint üdvösség várományosaiként járjuk zarándokutunkat. Könyörgünk a kételkedőkért, akiknek megingott a hite! Erősítsd őket Lelked bizonyágtételével. Könyörgünk a gyászolókért! A boldog feltámadás reményét ragyogtasd rájuk. Kérünk a betegekért! Gyógyítsd őket! Könyörgünk a fedél nélkül élőkért, a menekülőkért és hazát keresőkért! Lelked vezesse őket is, mutass számukra igaz helyet, otthont és új életet.

Könyörgünk Urunk a ma emberéért, önmagunkért, e haszonelvű, eredmény hajhászó világban! Fordulj hozzánk, emeld szemünk elé a hit nagy titkát, hogy élhessünk. Krisztusért, hűséges kezesünkért, kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Hisszük, meghallgatod, úgy lesz. Ámen